

Medlem af bestyrelsen for Jydsk Andels Foderstofforretning fra 1919 – 1923.

Jens Jensen.

Jens Jensen, 27.8.1867-4.3.1930, husmandsleder. Født i Hostruphuse ved Hobro, død i Als Brohuse, begravet i Als. J. voksede op i et fattigt hjem, og kun syv år gammel måtte han ud at tjene som vogterdreng. I fjortenårsalderen kom han til en gartner i Hobro, og her søgte han at bøde på sine mangelfulde skolekundskaber, dels ved at gå på teknisk skole, dels ved læsning i fritiden. Ved sit giftermål overtog han et lille hus med to en halv ha mager jord i Vindblæs bakker syd for Mariager fjord og gik samtidig på dagleje på herregården Trudsholm. Efter ni års forløb flyttede han til et husmandssted i Als Brohuse på den anden side af fjorden. Her arbejdede han ihærdigt, hjulpet af sin dygtige hustru, på at gøre ejendommen til et mønsterbrug og blev på samme tid grebet af det vågnende husmandsrøre. Efter århundredskiftet gav han sig til at holde møder for bevægelsen og blev kendt som en glimrende taler. Han var dengang ivrig socialdemokrat, men omkring 1905 fik han fat på Henry Georges skrifter og blev fra nu af en utrættelig forkæmper for grundskyldstanken. Hans nye standpunkt kostede ham formandshvervet i den stedlige husmandsforening, men i husmandsbevægelsen vedblev han at stå i forreste række. Han var med til at stifte Ålborg amts udstykningsforening 1909, var formand i en årrække og var drivkraften i den store og lykkeligt gennemførte udstykning af herregården Store Restrup og hovedbygningens omdannelse til nordjysk husmandsskole. Han arbejdede ivrigt for dannelsen af Husmandshypotekforeningen (1909) og valgtes 1916 til dens landbrugskyndige direktør. Også i afholds- og andelsbevægelsen var han aktiv. Jens Jensen var den selvgjorte mand som ved ihærdigt studium havde tilegnet sig viden og vidsyn. Som taler var han klar og logisk. I ordskifte kunne han være skarp, hans fasttømrede gensvar ramte i pletten. Hans blik og miner kunne synes kolde, men under den kølige overflade skjulte sig et varmt, medfølelse sind. Han var en retlinet karakter med en stærk retsfølelse og levende tro på sine ideers sejr og blev fra alle sider regnet for en af den jyske husmandsbevægelses bedste og mest klartseende mænd.

Jens Jensen døde på tragisk vis i 1930. Han blev fundet i en grøft ude ved skoven ikke langt fra hjemmet i Brohusene. Man ved ikke om han faldt i grøften og druknede eller om han fik et hjerteanfald.

Familie

Forældre: arbejdsmand Christian J. (1830–67) og Ane Marie Bollesen Rosenkilde (1828–1903). Gift 13.12.1888 i Als ved Hadsund med Nielsine Pedersen, født 18.6.1865 i Helberskov, Als Sogn, død 23.9.1933 i Skelund, datter af landmand Peder Christian Pedersen, senere Knudsen (1834–1924) og Ane Kirstine Thygesen (1844–1923).

1931 afslørede i Als bakker et mindesmærke for Jens Jensen i form af en bronzebuste på granitsokkel.

Busten er skabt af smed Andreas Pedersen (f. 23.7.1866 - d. 27.1.1953).

Jens Jensen Als Brohuse afsløring 1931
(1)

Jens Jensen Als Brohuse afsløring 1931
(2)

Jens Jensen Als Brohuse afsløring 1931
(3)

Jens Jensen Als
Brohuse afsløring
1931 (4)

Jens Jensen Als Brohuse afsløring 1931
(6)

Jens Jensen i Anlægget ved
springvandspladsen (1)

Jens Jensen i Anlægget ved
springvandspladsen (2)

23-03-2016

Jens Jensen ved museet

Mindeord

over

Direktør Jens Jensen, Als Brohuse.

Tirsdag den 4. Marts, medens man venter paa Nyt ude fra den store Verden, kom dette sorgelige Budskab: Direktør Jens Jensen, Als Brohuse er død.

Man stod uvilkkaarligt stille — højede Hovedet i Sorg og græd. Hvorfor skulde han nu kaldes bort midt i sin rige Virksomhed?

Menneskeforstanden staar med eet stille — en højere Magt havde kaldt.

Jeg vil nu gerne her bidrage til at fæstne Mindet om Jens Jensens Personlighed og hans Virksomhed saadan, som jeg mener, han fortjener det, og som jeg selv føler det. Men om det lykkes mig at faa det rigtig udtrykt, er jo noget andet —.

Da stormer Minderne fra 27 Aars Samarbejde ind paa mig, saa at jeg næppe ved, hvor jeg skal begynde og hvor jeg skal ende.

Men lad mig da begynde med at sige, at det for mit Vedkommende kun er gode Minder. Der kunde — vel navnlig i de yngre Aar — over Jens Jensens Fremtræden være noget haardt, der vist godt kunde støde Folk, som kun kendte ham flygtigt, og den berømte høje Røst, som han navnlig i tidligere Tider ikke gjorde Forsøg paa at dæmpe, selv i en snævrere Kreds, bidrog til at forstærke Indtrykket deraf. Men jeg tror, at ingen, der lærte ham nærmere at kende, kunde undgaa rent personligt at komme til at sætte Pris paa ham, ja, jeg kan godt sige: at holde af ham.

Saadan gik det i alt. Fårlig mig, Jens Jensen var en Mand med stor Oplysning, havde læst meget, ogsaa Historie, og havde en glimrende Hukommelse, og det, der særlig prægede hans hele Væsen og Karakter var hans retskafne Natur og dybe Retssans.

Jens Jensen var og blev til sin Død Henry Georges store Beundrer, og utallige er de Foredrag, han har holdt om denne Teori. Han var Rettens store Talsmand og Forkæmper, hans Tro paa, at Retten engang skulde sejre, var urokkelig.

Paa denne Ide og Lære kastede Jens Jensen sig som ung Mand ud i Kampen for Husmændenes økonomiske og sociale politiske Frigørelse med en Energi og en Evne, som sjældent findes. Han blev ret hurtig skolet Debattør, men Jens Jensen havde den Gang mange Modstandere, og det gik tit varmt til paa Møderne, og først da var Jens Jensen rigtig i sit Es. Hans store Viden og den høje Røst fik Folk til at lytte interesseret. Og Ve den, der var kommet paa Kant med Jens Jensen, han var altid sikker paa at faa Kloene. Jens Jensen gik aldrig af Vejen for et Arbejde, og man fandt ham altid ude paa yderste Pløj, der hvor Huggene vanker.

Man kunde ogsaa finde Jens Jensen siddende tilbage-trukket i en Forsamling med sit lune Smil og være Tilhører, medens Vrøvlet fortsattes. I en saadan Situation savnedes Jens Jensen tit, og paa Opfordring sagde han til det forløsende Ord.

Jens Jensens største Indsats paa det social-økonomiske Omraade var hans Kamp med at banke Husmændene sammen om Grundslydstanken. Arbejdet respekteret og gjort skattefrit var hans store Tanke og Maal.

Hans største Fortjeneste og personlige Berømmelse var hans Arbejde med Udstykningen af mange Herregaarde, bl. a. St. Restrup; ved denne Udstykning naaede Jens Jensen at faa sit Navn kendt ud over vore Grænser.

„Med Jens Jensen ved Roret kan Husmændene gøre hvad de vil“, sagde en Gang en Sagfører i Aalborg, og det viste sig at være rigtigt. Men nu er han ikke mere blandt os, kun Minderne lever — for aldrig at dø.

Husmandsbevægelsen har mistet sin bedste Talsmand og sit klogeste Hoved. Det blev et smerteligt Tab, som ikke kan erstattes; mange Pladser staar tomme, som ikke kan udfyldes.

Men allermost vil Jens Jensen blive savnet i sit Hjem. Han var en god Fader og Mand. Det var rørende at se ham tage sig af sin lille svage Pige.

Tak for alt det, du fik udrettet iblandt os. Personlig Tak for alle gode Minder, jeg har fra dig og dit Hjem. Jeg vil bevare dem et Sted, hvor de aldrig dør.

Ære være dit stolte Mindet

P. Laursen,
Skelund.

Torsdag den 6. Marts 1930.

Jens Jensen kirkegaarden